

DRUŽINSKI KRIŽEV POT

VELIKI SLATNIK – POTOV VRH

18. marec 2018

V letu mladih imejmo pred seboj našo prihodnost. Mislimo na njihove križe in prosimo Gospoda, da jim pomaga na njihovi poti.

1. postaja: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

(družina Vrbinc)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Pred Pilata so pripeljali Jezusa, pripravljenega sprejeti, kar mu je namenjeno. Pilat je imel moč ga obsoditi ali oprostiti. Ker se je zbal za svoj položaj, se je odločil, da bo naredil kot hočejo drugi in ne kot je prav. Obsodbo je izrekel, ker se je zbal nahujskane množice, ki se je ustrašila resnice, ki jo je oznanjal Jezus. Sprejeti njegovo resnico bi pomenilo, da morajo stopiti iz svojega udobja, ki ga je zagotavljala tradicija.

Tudi danes se vsi, mladi in stari, vsak dan odločamo med tem, kar je dobro in tem, kar je prav. Javno mnenje, ki se tako hitro širi in »prime« med ljudmi, pomeni velik pritisk, ki se mu je težko upirati in hoditi po bolj ozkih in strmih poteh. Tudi mi obsojamo ljudi, ki živijo drugače kot mi, begunce, ki trkajo na našo vest, da se sprašujemo o lastnih vrednotah, mlade, ki se znajdejo v stiski in delujejo razpuščeni, zmedeni in neprilagojeni, pare, ki ne morejo ostati skupaj, ker se ne zmorejo soočiti s svojimi ranami iz preteklosti... Spomnimo se naših mladih, ki jim življenje postavlja mnoge ovire, da jim je pogosto težje kot je bilo nam, da je njihova mladost iskanje bližine, iskrenosti, sočutja, pripadnosti in ljubezni.

Bomo ravnali kot Pilat, ki ve, da pred njim stoji nedolžen človek, ali bomo ravnali kot je prav? Čeprav ima moč ga obsoditi, se zaveda, da ga Jezus presega, da od tega trenutka ne bo nikoli več kot je bilo. Njegova žena ga vzpodbuja, naj se odloči kot je prav, ker zaradi teže Pilatove odločitve močno trpi.

Jezus ostaja miren in sprejema, kar mu je namenil Oče. Ve, da mora stopiti na težko pot, da bi rešil vse ljudi: mene, tebe, naše otroke, tiste, ki so nam blizu in tudi tiste, ki jih ne prenašamo. Hvala ti, Jezus, da sprejemaš krivično obsodbo, da bi nas odrešil. Gospod pomagaj nam, da bomo brez obsojanja, žaljenja in nespoštovanja zmogli pristopiti do nekoga, ki potrebuje pomoč.

Gospod, prosim te, da ne bi obsojali ljudi po nepotrebnem.

Jezus, hvala, ker si za nas sprejel krivično obsodbo.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

2. postaja: JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ

(družina Kralj)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Neizmerno velik in težak križ daje vtis kot bi iskal ravnotežje na Jezusovih ramenih. Ljudje, ki ga bodo pospremili na križevem potu, ga zasmehujejo, preklinjajo, mu grozijo. Toda On ravna, kakor da vse to ni namenjeno njemu. Objame križ, ga naloži na svoja ramena. In odločen je, da naredi prve korake k svoji Kalvariji.

Gospod, v prijetnih trenutkih mi ni težko reči: »Pripravljen sem na vse, kar Bog hoče.« Toda ali ga bom res sprejel tako mirno kot si ga ti, kadar križ pride? Se morda ne bom branil pred njim, iskal drugega, da ga bo nosil? Zakaj ravno jaz? Ti pa si pustil, da so ti na razbičana ramena naložili križ, ki je bil obtežen še z zlom vsega sveta. In si šel pod ploho psolv in udarcev mirno na Golgoto kakor jagnje v zakol.

Jezus želim si, da bi s tvojo pomočjo postajal drugačen. Odslej naj raje drugi prelagajo križe na moja ramena, namesto da jaz obremenjujem življenje kogarkoli. Prosim Te, pomagaj mi, da bom zmoغل videti bližjega v trpljenju. Čeprav nimam veliko človeških moči, ne želim več bežati pred trpljenjem drugih.

Jezus objame les svojega trpljenja. Tudi jaz bom vsak dan objel in vedno nosil svoj križ. Pomagaj mi, Gospod, da ga bom nosil pogumno in vdano.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

3. postaja: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

(Katja in Sara Mihalič)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Razumljivo, saj je izčrpan. A nihče se ne zmeni zanj. Naj gre po poti svojega mučenja pokonci ali po kolenih, samo da se konča. Čisto preprosto, strt je od vseh naših umazanij. Tega se moramo zavedati.

Naša poklicanost na zemlji je Ljubezen. Karkoli nasprotuje Ljubezni, nas uničuje. Molimo najprej za vse nas, ki tako zlahka pademo. Ko zvečer preletim minuli dan, si pogosto rečem: »Ubožec, spet sem padal v istih neumnostih.«

Boš videl, padec za padcem bo manjši, a samo, če jih boš ponesel pred Gospoda. Včasih bo celo napaka, ki jo tako vztrajno ponavljaš, postala tvoja prevladujoča dobra lastnost. On te pozna mnogo bolje kot ti samega sebe. Večer za večerom mu izroči prav vse. Boš videl, kako veliko moč boš dobil potem.

(Guy Gilbert, *Križev pot*)

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

4. postaja: JEZUS SREČA SVOJO MATER

(družina Bačar)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ona, ki nas nosi pod srcem, ona, ki nam nesebično daje ljubezen, ona, ki nas pobere, ko ustvarjamo prve korake, ona, ki nam obriše solze, ko pademo, ona, ki nas spodbuja, ona, naša mati.

Kdo, če ne mati, nam stoji ob strani, tudi ko smo na tleh?

V težkih trenutkih ne trpiš le ti, ampak trpi tudi tvoja mati, ki te vedno spremlja. In čeprav trpiš, te njena prisotnost pomirja. Mati te razbremenjuje in ti pomaga nositi vse tvoje križe.

Med nami in materjo je posebna vez, ki nas krepi na našem križevem potu življenja. Naj v grenkobah na naših poteh ne pozabimo na njo in njeno dobroto.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

5. postaja: SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

(družina Hrastar)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Pot, ki jo je moral prehoditi Jezus, je bila dolga. Predolga. S polja pa se je prav takrat vračal neki mož, ki mu je bilo ime Simon. Ta je pomagal Jezusu. Prijel je križ in skupaj sta ga nesla po ulicah Jeruzalema.

Jezus, rad bi bil podoben Simonu, ki ti je pomagal. Nekoč si rekel, da vse, kar storimo drugim, storimo tebi. Pomagaj mi, da bom zna drugim velikodušno pomagati.

Rasla sem brez očeta, pri 15 letih mi je zbolela mama in umrla, ko sem imela 23 let. Moja mladost je bila... Bile so skušnjave. Bile so želje. Preizkušnje. Tudi strah in stiska! Bom zmogla?

Bila sem mlada, neizkušena, polna pričakovanj, upanja in vere v življenje, pa sem ostala že takoj na začetku brez očeta, bolezen mi je vzela še mamo. Dva trdna stebra, opora vsakemu otroku. Okoli mene so bili taki in drugačni Simoni, ki so mi pomagali. Jezus, vedno sem ti zaupala in te prosila za pomoč in bila sem uslišana. Postala sem ljubljena žena in sprejela v življenje tri čudovite fante. A živeti danes ni lahko. Nenehno se je potrebno dokazovati, biti na razpolago družini, službi in še komu. Vsak te hoče imeti zase v polnosti. Raztrgati te in te imeti samo zase. Svojo merico pristavi zraven tudi hudi duh.

Zlomil se je moj trden steber, bolečine so bile prehude, padla sem. A ti, Jezus, nisi čakal. Slišal si moj klic na pomoč in me rešil. Bil si moj Simon. Osvobodil si me, vstopil si v mojo dušo, srce in telo. Pokazal si mi kraljestvo, v katerem prebivaš ti, ki si pot, resnica in življenje. Mar ni danes vedno več rakah, ki so mi podobni? Koliko otrok ima ločene starše? Koliko jih je v stiskah, dvomih? Koliko jih pade na svoji poti? Gospod, pomagaj staršem, da bodo trden steber svojim mladostnikom.

Obkrožajo me vrstniki, ki ne poznajo Boga. Zato se za tolažbo namesto na Boga obrnejo na druge stvari kot so alkohol in cigarete ter tako pozabijo na prijatelje, pogovor, lepo besedo, na srečanja in dobro voljo, ki lahko vre iz mladih ljudi. Rad bi jim ponudil pomoč kot si ti, Simon, pomagal Jezusu, ampak ni lahko, saj me marsikdo ne sliši in se mi posmehuje.

Kot maturantom se nam letos obetata dva velika dogodka, za katera je bilo potrebno prevzeti odgovornost. Eden izmed njih je bila matura, ki nas še čaka, medtem ko smo maturantski ples že priredili. Zanj je bila odločilna volja in vztrajnost predsednika razreda, ki si je z njim nakopal obilo dela. Stati in bdeti je moral nad različnimi situacijami med pripravami in vedno iskati rešitve v dobrobit vsem, hkrati pa poslušati nasvete in kritike vseh zbranih okoli sebe. V tem je postal podoben Jezusu, saj je na sebi nosil veliko breme odgovornosti. Zgodilo pa se je kdaj, da je bilo breme še posebej težko, da je že hotel obupati, ko mu je nasproti kot Simon stopil sošolec, ki je razumel, da potrebuje pomoč, ker sam ne bi zmogel. Ta pomoč je prišla ob pravem času in jo je bilo vedno več z vsakim dnem bližje dnevu plesa. Pomenila je več kot katerakoli druga stvar in na koncu pustila pečat, najprej na njem samem, potem pa še na odlično izvedenem maturantskem plesu, polnem nepozabnih doživetij.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

6. postaja: VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT

(družina Golob)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ženska stopi iz množice. Veronika! Jezusu bi rada pomagala, a ne more veliko. Obriše mu njegov krvav in potni obraz. To je vse, kar lahko naredi zanj.

Kot otrok vem, da bi včasih kdo potreboval pomoč in razumevanje. Mogoče osamljen sošolec ali nekdo, ki ga drugi zbadajo in zasmehujejo. Mogoče pa samo sosed s polnimi rokami potrebuje, da mu nekdo pridrži vrata. Majhen sem in ne morem veliko. Tudi sam dostikrat potrebujem pomoč in tolažbo. A včasih je dovolj, da nekomu namenim samo prijazen pogled ali nasmeh in mu že s tem olepšam dan, saj vem, da tudi meni to pomaga. Spet drugič pa sosedu pridržim vrata in s tem, ko mu olajšam delo, tudi sebi izboljšam dan.

Odrasli opažamo stisko okoli sebe. Tudi sami smo mnogokrat v stiski. Pritiski na delovnem mestu, skrb za družino in želja, da otrokom omogočimo najboljše, a smo v tem omejeni. Skrb, da naredimo premalo ali pa preveč in želimo uravnotežiti delo in vzgojo. V teh stiskah se nam zaskrbljenost pokaže tudi na obrazu in pogledu. In včasih je po težkem delovnem dnevu sočutna sosedova beseda, ki je mogoče namenjena le komentarju vremena »Saj jutri bo boljši dan« dovolj, da vemo, da nas je nekdo opazil in da nismo sami. Že mali prijazen stik na hodniku je kot prtič, ki je Jezusu obrisal trpeči obraz. Veš, da je nekdo ob tebi, te čuti in ti že z malo gesto olajša pot.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

7. postaja: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

(družina Zver)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Kalvarija je še daleč. Kristus pa je vse bolj izčrpan. Naše zemeljsko bivanje je kratko in hkrati dolgo. Padci krasijo naše življenje. Preizkušnje se vrstijo druga za drugo. Dvakrat je že padel. Tisoč in enkrat nas bo pobral.

Prosimo, da ne bi svojemu zakoncu ali svojemu otroku nikdar rekli: »Nikoli se ne boš spremenil!« S tem lahko ljubljeno bitje ubijemo. Vedno se spomni, da se po padcu vedno znova lahko dvignemo. Poglej samega sebe. Če si razčistil sam s seboj, potem se dobro zavedaš, da je drugega, ki pade, zelo lahko potlačiti, poleg tega ti sam pogosto padaš v istih napakah. Če zase vedno najdeš kakšen dober izgovor, da si odpustiš, jih poskusi najti tudi za druge. Tako boš gradil raj okoli sebe.

Ljudje luči, ki jih tako grozno pogrešamo, so najprej ljudje usmiljenja.

(Guy Gilbert, *Križev pot*)

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

8. postaja: JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

(družina Umek)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Za njim je šla velika množica ljudstva, tudi žená, ki so se tolkle po prsih in ga objokovale. Jezus pa se je obrnil k njim in rekel: »Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki! Glejte, prišli bodo dnevi, ko porečejo: ›Blagor nerodovitim in telesom, ki niso rodila, in prsim, ki niso dojile!‹ Kajti če z zelenim lesom tako delajo, kaj se bo zgodilo s suhim?«

Kako naj razumemo te besede, kaj je želel Jezus z njimi spregovoriti? V nekaterih starejših prevodih se je ta postaja glasila »Jezus tolaži jeruzalemske žene«. Mnogi so v tem poudarjali Jezusovo sočutje do nas grešnikov. Kasneje se je ob poglobljenem študiju postopoma razvil tudi drug poudarek tega dogodka.

Ali niso Jezusove besede namenjene vsem, ki pozabljamo na spreobrnitev in življenje po veri? Na iskrene in dobrohotne odnose med nami, torej na Božje kraljestvo? Ni smisla v zavedanju in sočutju do trpečih, če se naša življenja ne spremenijo. Če v njih ni dejanj. Gospod nas preko besed jeruzalemskim ženam opozarja na realnost greha in na realnost sodbe. Ne glede na našo zaskrbljenost zaradi zla in nedolžnega trpljenja smo v resnici mnogi pripravljeni na »trivializacijo« skrivnosti zla. Sprejemamo udobnost in ljubezen Boga, a pri tem puščamo ob strani napoved sodbe za naše grehe. Jezus navkljub svojemu trpljenju jeruzalemskim ženam nakaže njegovo skrb nad našo šibkostjo. Ko tako doživljamo trpljenje križevega pota, lahko jasneje vidimo resnost greha in kako se mu je treba poskušati vedno znova in znova izogibati. Ob pogledu na trpečega Gospoda bi morali tudi mi zavrniti nepomembnost greha. Svet stoji in pade na točki zavedanja greha, zavedanja kaj je prav in kaj narobe. Vendar nas mora bolj kot obsojanje grešnosti zanimati sprejemanje grešnikov. Saj smo tudi sami grešniki.

Na Slovenskem je mnogo pregovorov, ki sleherni napor k spreobrnjenju že a priori zavračajo oziroma obsojajo na neuspeh. Kdo še ni slišal za »Navada je železna srajca« ali pa »Jabolko ne pade daleč od drevesa« ali pa »Navada je lahka, odvada je težka«.

Sveti Pavel nam evangelij – veselo oznanilo razlaga s poudarkom našega spreobrnjenja h Gospodu. Po izkušnji lastnega spreobrnjenja nam strastno sporoča, da nam je Gospod v naši svobodi zagotovil prav to. Možnost spreobrnjenja. Skratka, ni res, kar pravijo pregovori. Zaradi naše svobode imamo neizmerno moč nad lastnim življenjem, nad lastnim spreobrnjenjem.

Gospod, ne zapusti nas na naši poti spreobrnjenja.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

9. postaja: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

(družina Ilc)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Moj oče, pomagaj mi, vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti.

Jezus je tretjič padel pod križem. Prvič, drugič, tretjič - ali je sploh mogoče, da človek prenaša tolikšno težo križa in vsakdanjih naporov?

Vedno znova padem. Nikoli ne bom prišel na cilj. Kolikokrat sem že slišal ali pa tudi sam izrekel besede: »Saj se ne splača.« Raje sem se prepustil jezi in užaljenosti in se zaprl v svojo sobo. Kot da bi spet na isto finto padel pod križem.

Gospod, prosim te, da mi odpustiš, ker si me čakal tam, da bi preizkusil moje zaupanje. Jaz pa sem ga spet izrabil. Če obupam, sem izgubljen. Če se še naprej borim, sem rešen. Kajti ti si padel tretjič, a si se pobral. Vstani, Gospod, z menoj in mi pokaži, da tudi sam moram vedno znova vstati, tudi če so padci podobni.

Blagor vam, mladi, ki se borite zoper žalost, jezo in z dolgočasnost: bodite preroki upanja!!

Prosim, da bi nas Jezus naučil odpustiti »sedemdesetkrat sedemkrat«, kot nam naroča v evangeliju. To se pravi odpustiti v neskončnost.

Življenje je sestavljeno iz podarjenih in prejetih odpuščanj. Ko to razumemo, razumemo vse. Bodi človek odpuščanja. Neutrudljivo odpuščaj.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

10. postaja: JEZUSA SLEČEJO

(družina Mihalič)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Vojaki so ti s telesa strgali obleko in zanjo žrebali. Spet so se odprle rane od bičanja in nošenja križa.

Tvoji sovražniki so ti vzeli vse: dobro ime, prijatelje, učence, tudi čast telesa. Stojiš pred skrivnostjo popolnega izničenja in uboštva.

Vse, kar še imaš, je: Oče, duša in ljubezen.

Tako kot so vojaki slekli Jezusa in mu vzeli dostojanstvo, velikokrat počnemo tudi mi. Z ostrimi pogledi, osornimi besedami, opravljanj, kritiziranjem, negativnimi mislimi hote ali nehote slačimo moža, ženo, otroke, sodelavce, prijatelje, vaščane. S svojimi negativnimi dejanji in besedami jih razgalimo in jim jemljemo dostojanstvo. V bistvu pa iščemo opravičila zase in za svoj nemir in nezadovoljstvo.

Ko so ti pod križem ponudili opojno pijačo, si jo odklonil. Nisi se ustrašil bolečine in trpljenja. Pokazal si nam, da življenje za Boga ni vedno posuto z marjeticami, da pride tudi trpljenje in stiska. Vedel si, da se ljudje ne bomo mogli poistovetiti z navidezno srečnim človekom, ki ima vsega dovolj, temveč s trpečimi. Izkušnja trpljenja nas dela bogatejše in nam pomaga razumeti smisel velikega petka in velike noči.

Jezus, daj nam moči, da ne bomo prizadeti, če nas bodo drugi slačili, ampak bomo tako kot ti nosili križ, ki nam ga nalagaš. Obenem pa nam pomagaj, da bomo v vsakem človeku iskali dobroto in ljubezen. Ko nas bodo obšle skušnjave, da bi nekoga začeli slačiti, naj se le te obrnejo v molitev in klicanje blagoslova zanj.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

11. postaja: JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

(družina Molan)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

In ko so prišli na kraj, ki se imenuje Lobanja, so tam križali njega in oba hudodelca, enega na desnici in enega na levici. Jezus je govoril: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«

Glej, pričakovani Mesija, ki visi na lesu križa med dvema razbojnikoma. Roki, ki sta blagoslavljali človeštvo, sta prebodeni. Nogi, ki sta hodili po naši zemlji, da bi oznanjali blagovest, visita med nebom in zemljo. Očesi, polni ljubezni, ki sta s pogledom zdravili bolnike in odpuščali naše grehe, gledata samo še v nebo.

Gospod Jezus, ti si bil križan za naše grehe. Ti prosiš Očeta in posreduješ za človeštvo. Vsak udarec kladiva odmeva kot bitje tvojega žrtvovanega srca.

Kadar v mislih zaželim slab dan nekemu, ki me je nehote prizadel, ti prebodem roke. Kadar grem brezbrizno mimo sošolke v stiski, ti zabijem rano v noge. Kadar brez razmišljanja rečem prvo besedo, ki mi pride na misel in prizadenem, ti naredim rano v srce.

Kolikokrat pribijam druge z udarci, z besedami, z dejanji. Sploh ne ocenim, kaj je v tistem trenutku pomembno. V moji glavi najbolj odmeva zmagoslavje takrat, kadar drugemu dokažem, da sem močnejši, višji, bistrejši, hitrejši, boljši. S tem pokažem, kako majhen se mi drugi v resnici zdi. In pribijem na križ. Potolčem, udarim, zmečkam. In brez usmiljenja gledam, kako se ranjeno zvija v bolečinah.

Gospod, naj se v svojem ravnanju zavedam korenin, ki jih je postavil Jezus Kristus, naj bom zvest njegovim besedam, ki naj bodo bolj odmevne v mojem življenju, kot pa zvok, ki ga povzročam s pribijanjem na križ.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

12. postaja: JEZUS UMRE NA KRIŽU

(družina Miklič)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus visi pribit na križu, teža telesa ga vse močnejše duši. Množica in najzvestejši prijatelji ter njegova mati ob vznožju križa z bolečino v srcu opazujejo Jezusovo trpljenje in pričakujejo zadnji dih nespreglednega Božjega sina. Nato z zadnjimi močmi zavpije: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«

Opazovanje umirajočega se hote ali ne hote vtisne v opazovalca, ga presune. Podobe umirajočega se mu večkrat prikadejo v misli. Tudi kasneje, lahko čez leta, ko umrlega že davno ni več in spomin blede.

Velikokrat sem v vlogi aktivnega in tudi pasivnega opazovalca naše prihodnosti, naših otrok in naših mladih. Površen pogled mi sporoča, da jih razganja od pomladi, da je njihova razposajenost nalezljiva, da je njihova energija neusahljiva, da...

Pa vendar z distanco vloge opazovalca pri mnogih ljudeh v zrelih letih vidim več življenja, predvsem več pristnega življenja. Pri večini mladih pa je zaradi okolice in predvsem tehnologije na vsakem koraku in vsakem vogalu življenja manj, smrt pa na pohodu. Pozorno oko bo videlo smrt v odnosih, smrt v opuščanju medsebojne pomoči, smrt v brezbriznosti do bližnjih, smrt zdrave pameti, smrt v opazovanju narave in Božjega stvarstva. Toliko smrti, pa vendar odmevajo kriki vpijočih v puščavi v hrepenenju po ljubezni, pozornosti, pristrčnih odnosih! Po Božji navzočnosti.

Neverjetno se mi zdi, da se mladi družijo, sedijo v lokalu za isto mizo, pogovarjajo pa se preko aplikacij na pametnih telefonih. Očesnega stika skoraj ni več, saj je oko prilepljeno na ekran. Ni več redkost, da se mladi spoznavaajo preko Facebooka in postanejo par, čeprav se v živo še niso videli in se sploh ne poznajo.

Če nekdo v šoli manjka zaradi bolezni, bo kar v velikih primerih težko prišel do zvezka, da bo lahko manjkajočo snov prepisal. Zaradi neurejenih razmer v veliko družinah imajo otroci težave s samopodobo, ki se kaže v njihovem agresivnem obnašanju do svojih sošolcev in pomanjkanju spoštovanja. Naravnih avtoritet tudi zaradi slabega družbenega izobraževanja skoraj ni več. Le kdo še upošteva učitelja, starejše ljudi, duhovnika? Že dolgo nisem opazil mladega človeka, da bi odstopil svoj sedež človeku v poznih ali zrelih letih, sem pa večkrat opazil tako dejanje človeka srednjih let. Pa niso vsega krivi mladi, se le dobro prilagajajo času in okoliščinam. Potrebno jim je le nazorno pokazati kako in kaj je prav, jim dati dober, najbolje svoj dober zgled.

Ne glede na vse imamo še vedno priložnost popraviti zamujeno. Mladim pri verouku sem dejal, da nam je Bog dal vstopnico za tekmo, ki se odvija na najboljšem stadionu, neprimerljivo boljšem od Santiago Bernabeu ali Nou Camp ali morda Old Trafford. Kakšna čast in veselje je biti na taki tekmi! Vendar pa nekateri kart sploh ne prevzamejo, jih tekma ne zanima. Velika večina karte vzame, gredo na pot, pridejo do stadiona, pa le od zunaj občudujejo njegovo arhitekturo. Nekaj jih le pride v notranjost kompleksa, vendar dlje od šanka, žal, ne uspejo priti. Peščica povabljenih le pride na stadion s prečudovitim ambientom. Od tu naprej je le še potrebno s polno pozornostjo, torej s svojo dušo, z odprtostjo duha, prisluhniti glavnemu trenerju in selektorju, pravemu »The Special One«. Lahko ostanemo le gledalci, lahko pa nas pokliče na rezervno klopi ali pa nas morda celo izbere v prvo ekipo. Morda pa računa prav name in nate, dragi brat in draga sestra, dragi mladostnik, da narediva v njegovi ekipi na tekmi našega življenja tisto dodano vrednost, ki bo prinesla zmago Gospodovi ekipi.

Gospod, prosim te, da bi s tvojo pomočjo zmogel spoštljivo in s srcem prevzeti odgovornost za svoje življenje in Ti z veseljem služiti v svoji poklicanosti, ki si mi jo podaril že v materinem telesu.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

13. postaja: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE

(družina Verščaj)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Vse je končano. Marija sprejme razčetrjene ostanke svojega Sina. V zadnjem trenutku jo je zaupal Janezu: »Glej, tvoja mati.« In Mariji je rekel: »Glej, tvoj sin.« V tem zadnjem trenutku smo povezani z Marijo.

Prosimo Marijo. Pred Bogom ima edinstveno moč. Če jo bomo neutrudljivo prosili, bo znala omehčati srce svojega Sina.

Ne boj se vsak dan moliti rožni venec. Ta premišljevalna molitev ima veliko moč. Ne odpovej se ji. Je hrana neprecenljive moči. In obisk krajev, kjer nam je Marija pustila znamenje, je za kristjana izvir neusahljivih milosti.

(Guy Gilbert, *Križev pot*)

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

14. postaja: JEZUSA POLOŽIJO V GROB

(družina Struna)

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Tu je znamenje, ki nas odrešuje in vsakemu kristjanu podarja popolno veselje na zemlji. Vstajenje je za nas absolutno znamenje, da je križ nujni prehod do luči. Bori se za svojo vero. Bori se za svoje prepričanje. Ne pomešaj vsega. Ogromno mladih v tragičnem ezoterizmu zamenjuje reinkarnacijo in vstajenje. Vse je v molitvi vere. Premišluj jo. To je skrinjica, kjer je shranjena skrivnost Boga in njegove Cerkve. Edinstven si. Bog te je ustvaril za večnost. Na tej zemlji si ujet v človeški skelet, moraš ga izkoristiti za izgraditev sveta ljubezni. To je tvoj edini izhod. Mar nismo na zemlji prav vsi poklicani ..., da pričujemo o božji ljubezni. V evharistiji boš do neskončnosti črpal moč Kristusa, ki ga je Oče daroval iz Ljubezni. Kot duhovnik ne poznam večjega trenutka kot je prihod Kristusa v moje gole roke. In ga nato dam tebi.

Kristus v tebi, niti minute ne smeš zamuditi ... Tvoje življenje ne more biti nič drugega kot dar. Najprej tvoje življenje. »Mišica, ki jo Cerkev največ uporablja, je jezik. To bi pravzaprav morala biti zadnja mišica v uporabi,« se je lepo in kruto izrazil kardinal Daneels. Če se odločiš svoj zemeljski čas preživeti s Kristusom v sebi, boš mož ali žena trpljenja in vstajenja. In če hočeš imeti vstajenjski obraz, premišluj tale stavek. Nikdar še nisem naletel na kaj lepšega in bojevitejšega:

Živi tako,
da nas bo samo tvoj način življenja prepričal,
da je nemogoče,
da Bog ne bi obstajal.

(Guy Gilbert, *Križev pot*)

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

